

Maud was dikker geworden, en doordat ze niet groot was, en tener gebouwd, had ze iets propperigs. Haar gezicht was smal en fijn gebleven, maar om den mond lag een slappe, ouwelijke trek. Ze hadden nog niet veel gepraat dien morgen, hoewel George telkens eens een opmerking maakte, als: rozen zijn altijd mooi, — de herfst is niet ver meer af, — dingen, waarop zij niet inging. Ze kreeg de overtuiging, dat hij een werkelijk gesprek vermeed, en bracht dit in verband met den vorigen avond. Hij was toen lang met Ina uitgebleven, ze liepen door de tuinen, en het regende gestaag. Maud was 48 jaar, en ze wist dat ze ernaar uitzag. Ze wist ook dat een man als George geen leeftijd had, en hij zich zekerder ging voelen, naarmate hij ouder werd.

— Lilly gaat naar Brookfield, zei hij, heb je het gehoord?

— Ja, en Ina was er tegen. Dat weet ik niet van haarzelf, maar van het kind. — Haar toon klonk streng. Plotseling veranderde ze dien, zoodat hij nu ijl werd en zwevend. — Ik voel toch telkens weer dat ze een vreemde deling is, ik stuit op iets....

— Hozoo? vroeg hij.

— Sinds lang kom ik niet meer verder met haar; geeft ze zich ooit, is ze ooit echt vertrouwelijk?

— Ben jij het ooit? zei hij haastig. 't Was of hij haar vlietende woorden vast greep. — Met Ina, van wie je zooveel hield? of bijvoorbeeld met mij? Hij verschoof wat op de bank, als ging hij opnieuw zitten, sprak dan langzaam, zijn woorden keurend: In 't algemeen geloof ik, dat de Engelsche vrouw niet vertrouwelijk is. Misschien alleen met haar minnaar, als ze dien heeft.

— George! Ze haalde haar schouders op. — Nou ja, je wilt grappig zijn.

Ina zag hen van haar kamer uit. Zoo nu en dan hoorde ze ook de stemmen van de meisjes. Ze had het druk met het in orde brengen van Lilly's kleeren. Ik geloof al zijn leven, dacht ze, dat Maud haar man kapittelt; waarom moet hij ook 's avonds met mij in den regen loopen? Hadden we naar het avondrood kunnen kijken, dan was er niets gebeurd, — maar zoodra je wat gaat trotseeren.... Ze lachte. — Even later zag ze Jack bij hen staan, en ze bracht koffie met Deventer koek. Ze hoorde Maud zeggen: De vogels twetteren nog maar, zingen niet meer, — en George: de menschen ook, als ze ouder worden. In een flits dacht ze, dat Maud op een dikke musch geleek, de volte van de borst zoo opdringend tegen het teere keeltje, — dan werd ook het zingen moeilijk. Toen ze George zijn koffie reikte, was er een blik van verstandhouding tusschen hen, als had hij heimelijk om haar grapje gegnuifd.

— Het is jammer, zei Maud, dat Jack het zoo druk heeft, ik heb het gevoel dat we hem tot last zijn.

Jack protesteerde.